

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. M. P.**, zast. JUDr. Ivankou Posádkovou, advokátkou, se sídlem Hasskova 16, Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. KUJCK 14031/2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 7. 2025, č. j. 55 A 4/2025-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ivanky Posádkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Jindřichův Hradec (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 15. 7. 2024 mezi 8:47 až 8:50 hod. na adrese D. X v J. H. napadl na schodišti domu bývalou manželku M. P. tak, že ji chytil za ruku a narazil na zeď, v důsledku čehož utrpěla oděrky ruky, a poté napadl i jejího druha J. K., kterého chytil za triko a smýkal s ním o stěnu a zábradlí. Před domem následně opět chytil pana K. a bránil mu v odchodu, čímž mu rovněž způsobil oděrky na rukou (výrok I.). Stejným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku křivého vysvětlení dle § 6 odst. 1 zákona o některých přestupcích, neboť dne 13. 9. 2024 na služebně policejního orgánu i přes zákonné poučení uvedl nepravdivé tvrzení, že paní P. se v době incidentu nenacházela uvnitř domu a že nedošlo k žádnému útoku na pana K. před domem (výrok II.). Za spáchání přestupků byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 500 Kč (výrok III.) a povinnost nahradit náklady

přestupkového řízení ve výši 2.500 Kč (výrok IV.). Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 2. 2025, č. j. KUJCK 14031/2025, změnil výroky I. a III. prvostupňového rozhodnutí, ve zbytku ho potvrdil. V případě výroku I. se jednalo o změnu právní kvalifikace skutku na § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích (tj. překvalifikování skutku z ublížení na zdraví na tzv. jiné hrubé jednání vůči jinému), v případě výroku III. o doplnění výroku o příslušné zákonné ustanovení.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 9. 7. 2025, č. j. 55 A 4/2025-54, zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaný správně a dostatečně zdůvodnil změnu právní kvalifikace v pořadí prvního přestupku. Žalovaný rovněž řádně popsal důvody, na jejichž základě dospěl k závěru, že se přestupek odehrál tak, jak bylo popsáno ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Vypořádal se přitom s námitkami, kterými se žalobce snažil poukazovat na nevěrohodnost výpovědí paní P. a pana K. Dále žalovaný řádně zdůvodnil, proč naopak výpovědi žalobce za věrohodné nepovažuje, přičemž odkázal na jejich vzájemnou nekonzistentnost. Poukázal rovněž na výsledek trestního řízení vedeného vůči panu K., které bylo zastaveno z důvodu existence okolnosti vylučující protiprávnost (nutné obrany) na straně pana K. Žalovaný se rovněž dostatečně zabýval přestupkem křivé výpovědi a řádně zdůvodnil výši uložené sankce. Rozhodnutí žalovaného tedy obстоjí z hlediska přezkoumatelnosti. Samotný nesouhlas žalobce s jeho obsahem o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nesvědčí.

[3] Žalobce namítl nesprávné zjištění skutkového stavu, čemuž krajský soud nepřisvědčil. Ve svém rozsudku se věnoval průkaznosti fotografií předložených žalobcem (zejm. body 30 a 31 rozsudku). Uvedl, že některé jsou nezpůsobilé prokázat žalobcova tvrzení (např. údajnou nepřítomnost paní P. v domě v době incidentu nebo příliš úzké rozměry schodiště, kde se incident odehrál), některé mají prokazovat skutečnosti, které nesouvisí s předmětem řízení (například způsob rozbití keramického betlému), či naopak prokazují nedůvěryhodnost a nekonzistentnost žalobcových výpovědí (pokračování fyzického incidentu mezi žalobcem a panem K. před domem, které žalobce v jedné ze svých výpovědí popřel). Krajský soud se ve svém rozsudku taktéž detailněji věnoval věrohodnosti výpovědí pana K. a paní P. a naopak nevěrohodnosti výpovědi žalobce. Shledal, že výpovědi paní P. a pana K. jsou konzistentní a prosté rozporu, a tudíž i přes to, že je mezi nimi partnerský vztah, věrohodné (body 33 až 35 rozsudku). Oproti tomu v jednotlivých výpovědích žalobce (bezprostředně po incidentu a dva měsíce po něm) jsou zjevné vzájemné rozpory. Obsah výpovědí nadto nekoresponduje s fotodokumentací, jejíž část poskytl sám žalobce. Krajský soud rovněž vysvětlil, proč se dle jeho názoru skutkový děj odehrál tak, jak ho popsaly správní orgány, přestože je mezi žalobcem a panem K. velký výškový a váhový rozdíl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Namítá, že ve věci nebyl správně

pokračování

zjištěn skutkový stav a nebylo řádně přihlédnuto k jím předloženým tvrzením a důkazům. Skutek popsany správními orgány se nemohl pro jeho faktickou neuskutečnitelnost a neproveditelnost vůbec odehrát. To vyplývá zejména z parametrů prostoru, v němž k incidentu došlo, z postavení stěžovatele a pana K. a jejich tělesné konstituce. Správní orgány nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bezdůvodně se přiklonily k výpovědi osob blízkých, která byla výpovědí předem naučenou. Nepostupovaly tedy nestranně a nerespektovaly rovné postavení dotčených osob, v důsledku čehož nesprávně přiznaly větší váhu důkazům pouze jedné ze stran.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby NSS kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. Kdyby NSS kasační stížnost shledal přijatelnou, navrhuje ji zamítnout. Ztotožňuje se se závěry vyslovenými krajským soudem, v jehož rozsudku neshledává žádné nedostatky. Stěžovatel v kasační stížnosti nepředkládá žádné nové skutečnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou.

[7] Kasační stížnost však není vzhledem k námitkám v ní obsaženým přípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[8] Kasační stížnost je opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, čemuž odpovídají přípustné důvody kasační stížnosti upravené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel proto musí v kasační stížnosti zpochybňovat právě obsah napadeného rozhodnutí krajského soudu, nikoli jiný akt (například pouze obsah správních rozhodnutí). Z tohoto důvodu nemůže být kasační stížnost pouhou reprodukcí žaloby, neboť žalobou je zpochybňován obsah žalovaného správního rozhodnutí. Stěžovatel je tedy v kasační stížnosti povinen předložit polemiku se závěry vyslovenými krajským soudem, kterými krajský soud reagoval na obsah žaloby a žalovaného rozhodnutí. Z kasační stížnosti tedy musí být patrné, které konkrétní závěry krajského soudu považuje stěžovatel za nesprávné, resp. které žalobní body krajský soud ve svém rozhodnutí nevypořádal. Jestliže kasační stížnost neobsahuje polemiku se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí krajského soudu, opírá se o jiné důvody, než jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a tudíž je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 13. 8. 2024, č. j. 10 Afs 107/2023-38, ze dne 30. 7. 2024, č. j. 4 Azs 360/2023-29, nebo ze dne 12. 9. 2024, č. j. 6 Azs 96/2024-28). NSS rovněž podotýká, že za adresnou polemiku s obsahem rozhodnutí krajského soudu nelze považovat prostý a blíže nezdůvodněný nesouhlas s jeho závěry. Není-li stěžovatel spokojen se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládá stěžovatel za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu (viz rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40).

[9] Rovněž je třeba podotknout, že v řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem. Tato povinnost není samoučelná, neboť má zaručit, aby byla kasační

argumentace na patřičné úrovni, tj. umožnila efektivní polemiku se závěry vyslovenými krajským soudem. Z tohoto důvodu není ani povinností NSS, aby stěžovatele vyzýval k doplnění (jinak formálně bezvadné, nikoli blanketní) kasační stížnosti ve smyslu § 109 odst. 1 s. ř. s. Postup podle tohoto ustanovení totiž neslouží k tomu, aby NSS vedl právního profesionála ke zlepšení jeho argumentačních dovedností, ale pro případy, kdy stěžovatel teprve „avizuje“ předložení ucelené kasační argumentace podáním blanketní kasační stížnosti (viz usnesení NSS č. j. 10 As 181/2019-63, bod 13).

[10] NSS shledal, že stěžovatelova kasační stížnost výše uvedené požadavky nesplňuje. Jedná se v podstatě o shrnutí žalobních námitek doplněné o zcela obecně vyjádřený nesouhlas se závěry krajského soudu. Oproti žalobě se navíc jedná o shrnutí značně obecné a dílčí.

[11] Žalobní argumentaci stěžovatel vystavěl na zpochybnění správními orgány zjištěného skutkového děje. Namítal, že k incidentu nemohlo dojít tak, jak popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Mimo jiné uvedl, že nemohl v interiéru domu fyzicky napadnout paní P., neboť ta se zde tou dobou vůbec nenacházela. Kvůli tvaru schodů a malé šířce schodiště bylo dle jeho tvrzení rovněž nemožné, aby paní P. po jejím napadení obešel a přistoupil k panu K. Dále uvedl, že by bylo pro něj fyzicky nemožné smýkat s panem K. o zeď a zábradlí, neboť pan K. je o 30 cm vyšší a ještě stál o jeden schod výš. Tvrdil, že správní orgány vystavěly své závěry o skutkovém ději na „předem naučených“ výpovědích pana K. a paní P., které přitom měly považovat za nevěrohodné už kvůli partnerskému vztahu mezi nimi. Svá žalobní tvrzení se stěžovatel snažil podložit řadou fotografií.

[12] Krajský soud však na všechny výše uvedené žalobní námítky reagoval (k tomu viz rovněž body 2 a 3 tohoto usnesení). Uvedl, proč považuje výpovědi pana K. a paní P. za věrohodné a z jakých důvodů shledal výpovědi stěžovatele naopak za nevěrohodné. Věnoval se přitom řadě rozporů mezi oběma výpověďmi stěžovatele, jakož i rozporům mezi tvrzeními stěžovatele a jím předloženými fotografiemi. Stěžovatel v kasační stížnosti na tyto argumenty krajského soudu vůbec nereaguje. Kasační stížnost směřuje téměř výhradně vůči obsahu rozhodnutí správních orgánů, a to ještě velmi obecně. Proti důvodům rozsudku krajského soudu míří pouze zcela obecná námitka, podle níž nezákonnost rozsudku v podstatě vyplývá z nezákonnosti správního rozhodnutí žalovaného.

[13] Stěžovatel se v kasační stížnosti ani nesnaží vysvětlit krajským soudem detailně vykreslené rozpory v jeho tvrzeních, ani reagovat na to, jak krajský soud zhodnotil výpovědi pana K. a paní P. Pouze znovu opakuje, že se jednalo o výpovědi osob vzájemně blízkých, které byly předem naučené. S tímto tvrzením se však krajský soud již jednou vypořádal. Krajský soud ve svém rozsudku rovněž uvedl, že ze stěžovatelem předložených fotografií nevyplývá, že by na schodišti nemohl obejít paní P. a přistoupit k panu K. Pravděpodobně k tomu stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje, že incident takto proběhnout nemohl kvůli „prostoru, v němž se odehrál“. NSS není jasné, o jakém prostoru stěžovatel hovoří, každopádně tímto tvrzením nereaguje na závěry krajského soudu včetně popisu dotčeného schodiště, z něž krajský soud vycházel. Co se týče rozdílů v tělesných konstitucích pana K. a stěžovatele, krajský soud uvedl, že s ohledem na konzistentní výpovědi pana K. a paní P. bylo prokázáno, že se incident odehrál i přes tento fyzický nepoměr tak, jak ho popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Stěžovatel ani na toto vypořádání soudu v kasační

pokračování

stížnosti nijak věcně nereaguje, omezuje se na prosté konstatování, že napadení osoby o tolik menším útočníkem možné není, aniž by své tvrzení jakkoliv podložil nebo vysvětlil.

[14] Stěžovatel sice namítá, že nebylo (patrně soudem i správními orgány) přihlédnuto k jím předloženým důkazům, neuvádí však, které důkazy má na mysli. NSS nadto podotýká, že krajský soud se stěžovatelem předloženými důkazy (fotografiemi) zabýval a dovodil z nich i patřičné závěry, na které stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nereaguje. Konečně ani nelze nijak věcně reagovat na zcela obecný poukaz stěžovatele na porušení základních zásad činnosti správních orgánů (zásada materiální pravdy a rovnosti). Obdobná námitka byla obsažena již v žalobě a krajský soud se s ní vypořádal zejména tím, že popsal, které důkazy jsou z jeho pohledu pro zhodnocení skutkového děje stěžejní, a které nikoli, a dal ve věci jejich hodnocení za pravdu správním orgánům. Nezbyvá než dodat, že na velkou část rozsudku krajského soudu kasační stížnost nereaguje vůbec (například již výše zmíněné rozpory ve výpovědích stěžovatele, důkazní váhu jednotlivých předložených fotografií, otázku přítomnosti paní P. během části incidentu, která se odehrála v domě, apod.).

[15] Zcela obecná námitka, že správní orgány nepostupovaly nestranně a nerespektovaly rovné postavení dotčených osob, pokud jí snad stěžovatel směřuje mimo rámec hodnocení důkazů, nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, ač tomu nic nebránilo. Z tohoto důvodu je nepřijatelná rovněž podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] NSS shrnuje, že v kasační stížnosti nejsou uplatněny žádné přípustné kasační námitky směřující proti napadenému rozsudku. Není tedy dán žádný prostor pro to, aby NSS po věcné stránce napadený rozsudek přezkoumal. Stěžovatelova kasační stížnost je tudíž podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná a NSS ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

[18] O vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soudní poplatek ve výši 5.000 Kč bude stěžovateli k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ivanky Posádkové, advokátky, vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu